

ODMIATANIE (2) *sb n*

A sg odmiatani(e) (2).

Sł stp, Cn brak, Linde XVII w. s.v. odmieść.

Wzgardzanie, odtrącanie; przen [czego] (2) : SkarKaz)(3v; Boże day wam taką y onę łtárożytną oycow wálznych prołtotę y vprzeymość/ á odmiátanie wízelákíey dwoiákości y zmyślániá y oboiętności SkarKazSej 662b.

Cf ODMIATAĆ

MP